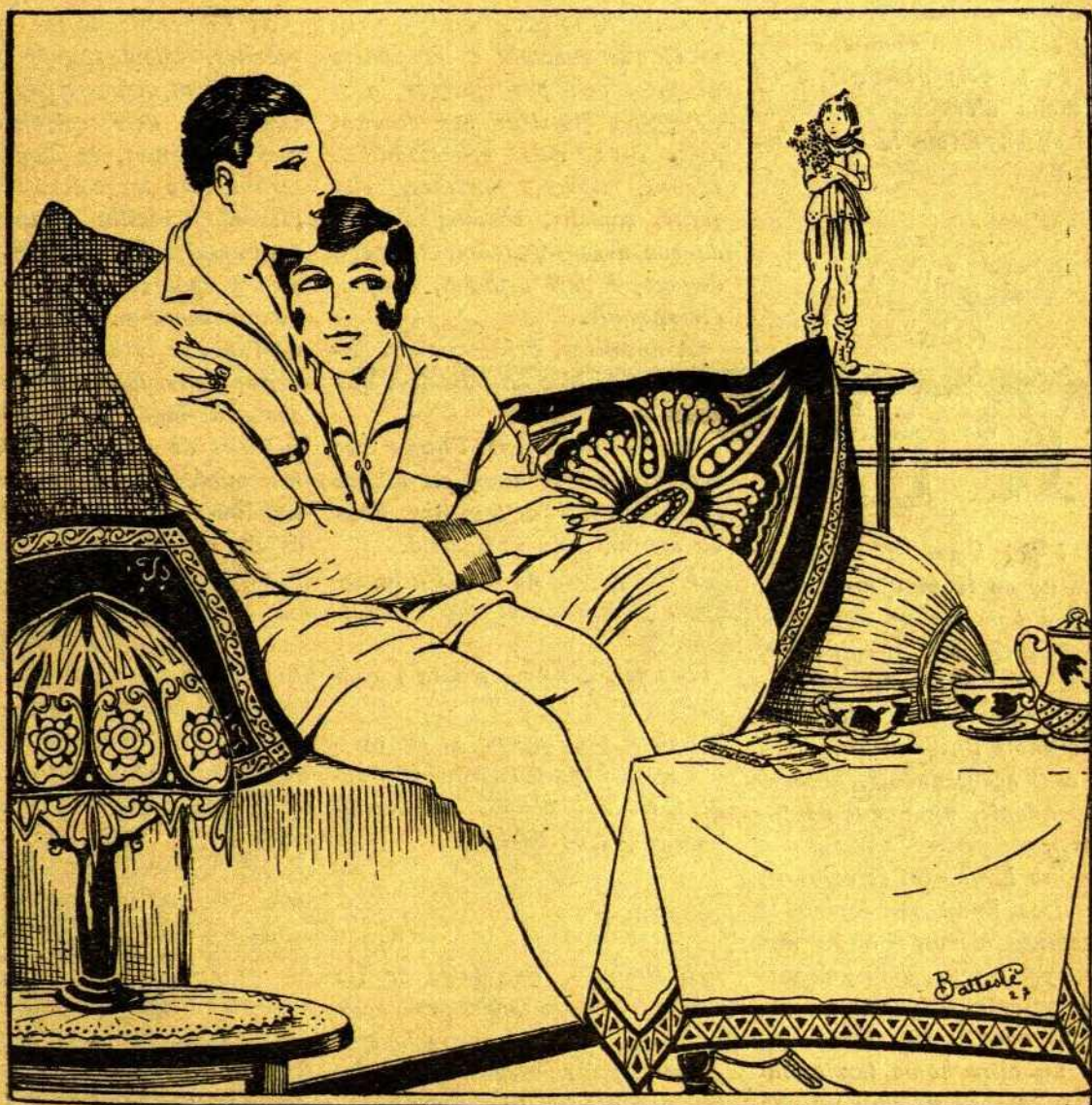

PAPILLU

—L'any passat em vaig namorar de la Lluïsa i ara fa sis mesos de la Laura.
—I ara em toca a mi, oi?

Redacció i Administració:

Consell de Cent, 201

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptas. 5'—
Estranger » 4'50

Pagament a la bestreta

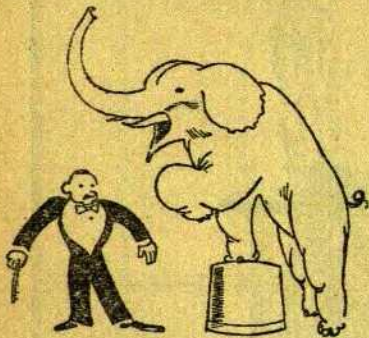
Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.
Apartat de Correus núm. 925.

PAPITU

Disbauxes confidencials

EL SENYOR KRONE

Vet ací un home que tot ho fa a l'engròs. Cria elefants com aquell que cria xinxes, té els tigres i els lleons a ramats, de cavalls en té pels descosits, i en una mena d'envelat monumental hi ensenya tota la fauna ha-

guda i per haver. I el senyor Krone no en té prou amb això, sinó que posseeix un harem de vuitanta girls, que el soldà més exigent estaria satisfet de posseir. I una gàbia de micos que en Voronoff l'hi envejaria. I a més, cent acomodadors, quaranta dependents, un ramat de pallassos...

Al Circ Krone tot és colossal. D'un tros lluny s'endevina la procedència alemanya. El mateix senyor Krone, amb una modèstia germànica que enamora, confessa que en tot el món no hi ha un altre home tan extraordinari com ell ni amb un cap tan gros.

Confessem ingènuament que la impressió que produeix el Circ Krone és inesborrable.

L'espectador es troba incòmodament instal·lat en un circ de tres pistes, que totes tres funcionen alhora, i no pot donar l'abast. No té prou ulls per veure el que succeeix a les pistes, ni prou coll per allargar, a fi de poder filustar per damunt dels caps dels espectadors... Lleons, tigres, panteres, elefants, camells, cavalls, óssos... dansen desenfrenadament al seu davant. I surt atabalat, confós, esmaferdut.

A nosaltres, però, que ens donin una pista i un bon lloc, que ja en tenim prou.

Tres pistes és com l'home que assisteix a tres banquets alhora i vol aprofitar-los tots tres. Acaaba agafant una indigestió.

I tres gàbies de lleons a la vegada fan rodar el cap i amoïnen.

Les feres, d'una a una i amb compte.

Estem segurs que si en arribar a casa ens trobéssim tres sogres en lloc d'una, ens tornariem bojós de l'alegria.

LA PELL

Les dones, que totes se les pensen, i no en tenen prou amb la moda, sinó que encara hi afegeixen noves excentricitats, se les han donat per posar-se la pell sola el braç i no hi ha qui els la tregui d'aquí. I ni els es tornuts, la tos o la ronquera no hi poden res. Les dones s'han

entossudit a portar la pell com aquell qui porta un paquet, i els canvis de temperatura no hi poden.

Si l'inventor de les pells resuscités, estem segurs que restaria veient visions. Igual que si l'inventor dels calçotets veiés que els homes, en lloc de portar-los sota les calces, els exhibíssim en el lloc del mocadoret de butxaca. Un sitio para cada cosa y cada cosa en su sitio, va dir un home modern, no recordem qui, i la seva frase va recórrer totes les oficines muntades a la moderna, amb capitals superiors de sis rals. Aquest home modern, però, no coneixia les dones. Si hagués sabut com és de complicada la psicologia

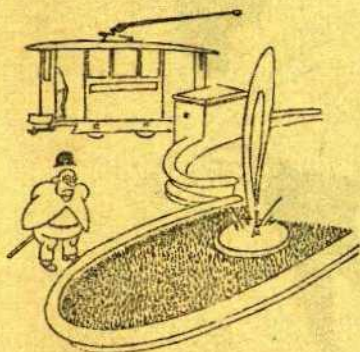

femenina, no hauria llençat pas aquesta frase al mercat.

La moda ha manat que els abrics es portessin descordats i les pells sota el braç, i el fred

no farà posar pell de gallina a cap dona, per fredolica que sigui.

I com que la qüestió és passar l'estona, nosaltres no serem feliços del tot fins que la moda decreti les nalgues escotades.

PER FI!

Per fi s'ha inaugurat la Plaça de Catalunya! Però, com s'ha inaugurat? Sense estàtues, sense acabar, sense res. S'ha inaugurat un brollador, quatre herbetes, un parell d'arbres... i res més. Suposem que els blocs de pedra massissa que un dia o altre han d'aguantar els grups escultòrics, no els donen per inaugurats.

Malgrat la inauguració, acostar-s'hi massa és perillós. Els voltants de la plaça estan socavats i encara hi treballen. De manera que, si encara hi treballen i hi manquen les estàtues, en lloc d'estrena, el màxim que se'n pot dir és un assaig general.

Allò que més ens va plaure és que, trobant-nos pels volts de la diada dels morts, l'Ajuntament tingués la delicadesa de dedicar-nos uns quants parterres de crisants.

Si hi arriben a posar una llagada amb unes lletres que haguessin dit: «A nuestros inolvidables ciudadanos», haurien estat encertats del tot.

GUNDEMARO RECOLONS

CONTES BREUS

—N'hi ha prou amb què em miri una dona per a fer-li girar el cap...—deia un «pavero».

I un que se l'escoltava, li respongué:

—Sí... Però de l'altra banda.

* *

—Què fas, que no se't veu enlloc?

—Es que em caso el mes que ve.

—Això no és cap raó.

—Es que els sogres no em deixen moure de casa seva...

—Ah, vaja! Estàs en presó preventiva!

* *

—Ep, jove! Què hi porta a la butxaca? Un cobert de plata! Així paga el nostre convit?

—Què s'empatolla, ara! No em va dir que a la seva taula sempre hi hauria un cobert per mi?

* *

—Saps, esposa meva? M'acabo de fer una assegurança de vida.

—Que ets egoista!... Només penses amb tu!

* *

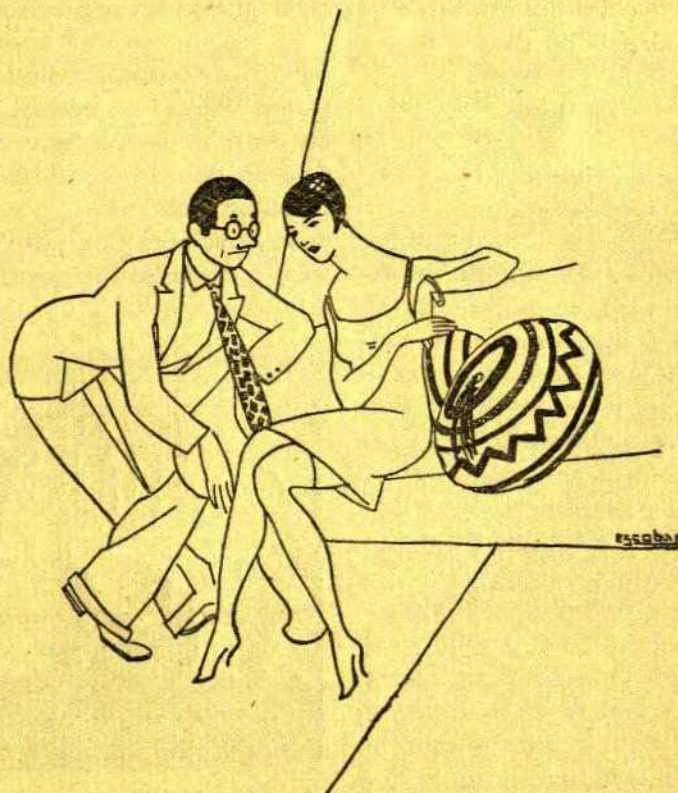
—He escrit un llibre titulat *No us caseu pas* i n'he venut sis mil exemplars.

—L'enhorabona. I què en faràs de tant diner?

—Casar-me amb la Ramoneta.

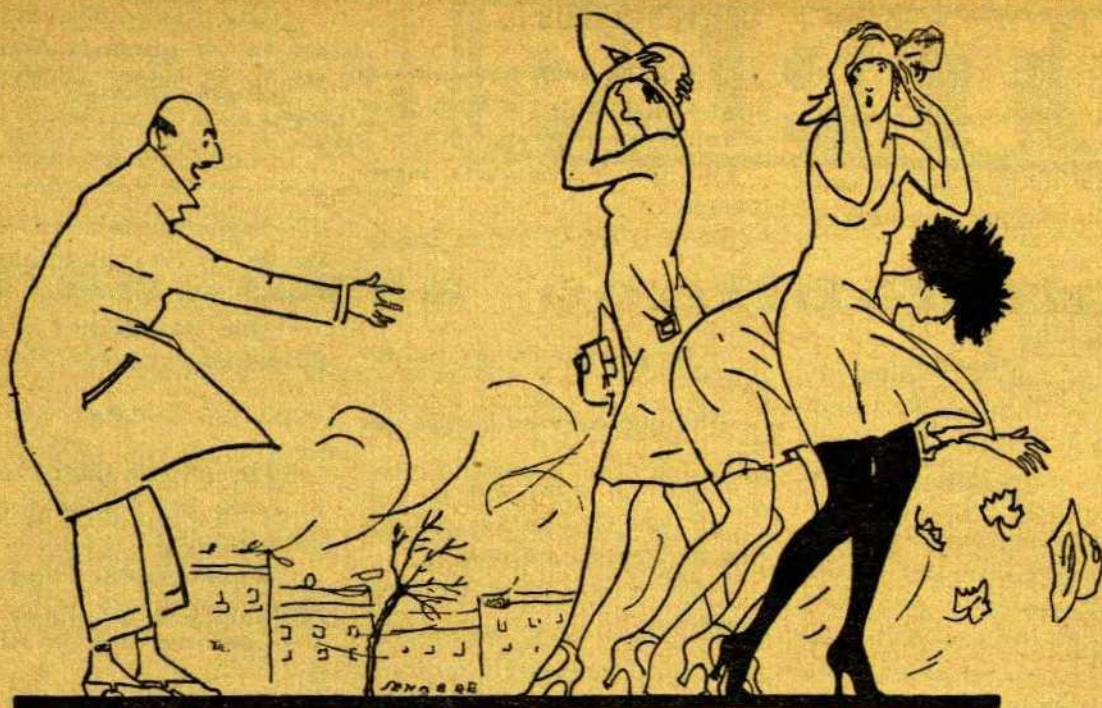
* *

—Per què no aprèn l'esperanto?

—Jo, fent d'advocat, treballo molt. Ara tinc un recurs d'alçada...

—Ai! Digui'l al meu marit aquest recurs...

—Noies, aquest vent tot ho aixeca!

—I ara! No s'aprenen bé les llengües en les acadèmies. S'ha d'anar al país on se parlen!

★ ★ ★

FER LES COSES A CONSCIÈNCIA

El senyor Duran estava engrescat amb el prometatge de la seva filla. El seu futur gendre era propietari de quatre o cinc cases i els negocis li anaven com una malla. Però, vet ací que quan més engrescat estava, el promès de la seva filla el cridà un dia apart i li exposà les seves pretensions:

—Amic senyor Duran, el matrimoni és una cosa seriosa i cal anar amb peus de plom. Per a ésser feliç, és necessari conèixer a fons a la que ha d'ésser la nostra futura. Jo a la vostra filla només la conec superficialment. Em caldria veure-la tota nua. Si

no és amb aquesta condició, no m'hi puc casar.

Ja poden comptar quina en-rabiada tingué el senyor Duran. Quan s'hagué asserenat, però, ho consultà amb la seva dona i després de llargues discussions i greus reflexions, acordaren mostrar la seva filla al seu promès, tal com ell desitjava. Això sí! D'un tros lluny i sense per-

—Jo no hi estic per l'amor platònic. Es com aquell que pren vermut i no sopa.

metre-li que s'hi acostés massa.

Un dia determinat el promès comparegué i pogué observar —en presència de la mare, és clar— a la seva estimada tota nua, amb els ulls baixos i les cames tremoloses.

S'hi fixà bé, esguardà a consciència tots els detalls, ho escudrinyà tot, però en acabar féu una ganyota i declarà:

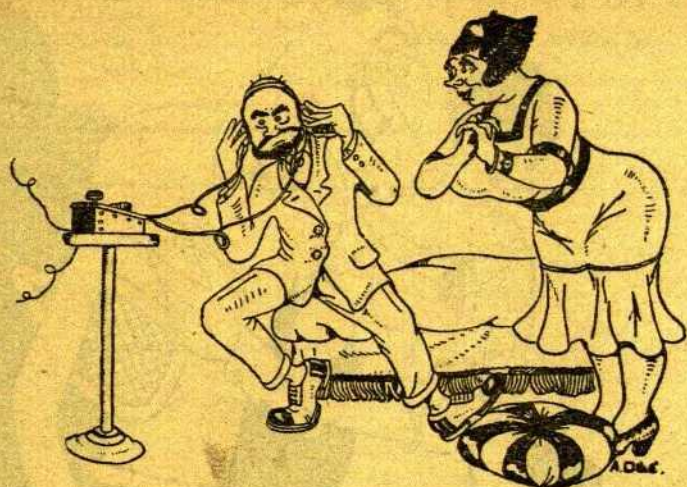
—No... No és això... La vostra filla no és el tipus que jo desitjo. Té els ulls massa blancs i per més pega li falta una dent.

I es retirà discretament.

★ ★ ★

CONTES JUEUS

Tres jueus d'un poble polac van per qüestió de negocis a Varsòvia. Allí mengen en els restaurants cristians i s'expanden amb dones que no són de la seva raça.

—Què sents, Pepet?
—Sento haver comprat l'aparell.

De retorn al seu poble, són denunciats al rabí, el qual els infligeix com a càstig, que durant vuit dies caminin amb les sabates plenes de cigrons.

Unes hores més tard es troben casualment tots tres. Dos d'ells coixegen terriblement; en canvi, el tercer camina com si res l'en privés.

—Que no has fet ço que t'ha ordenat el rabí?

—Ja ho crec. Unicament que al cap d'una hora, com que em feien molt malt, he ordenat a la meva dona que em bullís els cigrons.

Un catòlic, un protestant i un jueu comparegueren a presència del Pare Etern.

El Pare Etern va preguntar a cada un dels tres quina era la seva màxima aspiració.

—Jo—digué el catòlic—desitjaria posseir tots els diamants de la terra.

—Jo—digué el protestant— voldria posseir tot l'or d'aquest

Aleshores el Pare Etern es dirigí al jueu i li preguntà:

—I tu, què desitjaries tu?

—Jo no us demano res d'extraordinari, Senyor—digué Moi-

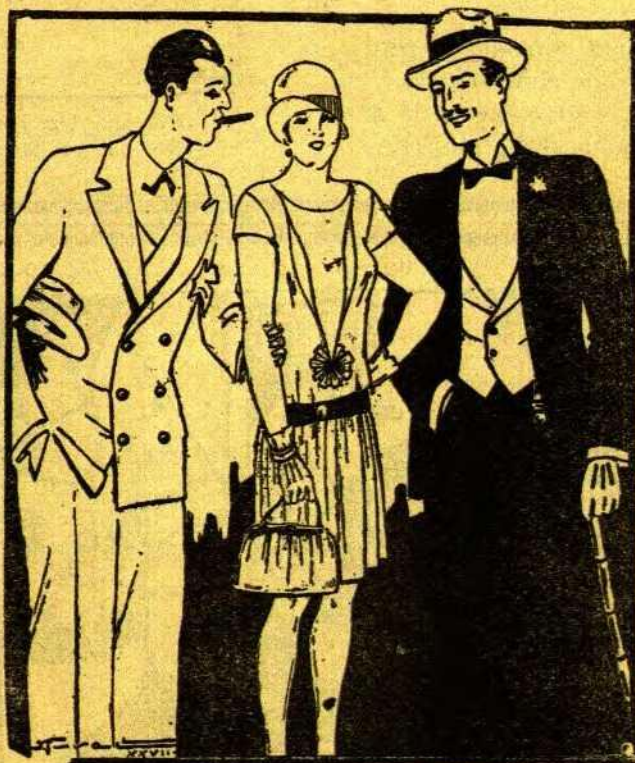
sés,—m'acontentaria amb saber l'adreça d'aquest dos.

El comte X... era l'aimant de la senyora Bloch. El comte havia promès a la senyora Bloch un abric de pells de 10,000 pesetes.

El comte, però, estava fonamentalment preocupat sobre la manera de fer el present a la senyora Bloch sense despertar les sospites del marit.

A l'últim, després de molt rumiar, trobà la solució. Es féu soci del mateix cercle del senyor Bloch. Un dia hi comparegué amb la pell i li digué:

—La seva senyora jugava un bitllet de la Rifa que ha sortit premiat amb aquest magnífic abric de pells. Jo li prego que vostè faci la mercè d'entregar-l'hi.

—Tenir un fill seria la meva joia!
—Vol que l'ompli de joia, senyora?

—Amb molt gust!—respongué el senyor Bloch, sense demanar altres explicacions.

L'endemà el senyor Bloch va cridar a part el comte X... i li digué:

—Miri, en confiança li prego que sigui reservat i no digui res a la meua dona. L'abric de pells l'he regalat a la meua querida.

ESTERNUTS

Un cessant, m'explicà franc
que es volia suïcidar,
i no va, infeliç, trobar,
per tirar, en son cos, blanc.

Ha agafat una mania
en Boi des que és casat.
Que el cor li pesa molt *menos*
i molt més li pesa el cap.

Per l'Albert està que es perd
la Clara, que ahir somreia
quan jo, burlant-me'n, li deia
que té molta afició *al-verd*.

—Vols que fem parella tu i jo, pel campionat?
—No, que em faries una malapartida...

—Jo, noia, sóc molt curt de geni...
—Si només ho és de geni, encara ens podem entendre.

MÉS ESTERNUTS

'Sent-ne el violón el tema,
hi hagué certa discussió,
i a un que parlà sense to,
li digué un present, amb flemma:
—Que bé ha tocat la qüestió!

Una ullera van robâ
a en Roca, que, amatenent,
va atrapar el delinqüent
i al tribunal el portà.
Aquest, vista 'senyalà,
i, en saber-ho, amb vertadera
aflicció deia en Baptista:
—Què n'ha de fer de la vista,
si s'ha quedat sense ullera?

En cuatro tiempos

(Poca suelta variada)

Un cura—Una misa.
Dos curas—Hablar mal de otro.
Tres curas—Un oficio.
Cuatro curas—Una manilla.

Un médico—Aun hay esperanza.
Dos médicos—Complicaciones.
Tres médicos—La cosa está que sopla.
Cuatro médicos—R. I. P.

Un inglés—Un hombre silencioso.
Dos ingleses—un tandén.
Tres ingleses—Un club.
Cuatro ingleses—Un colonia.

Una meuca—Una carrera.
Dos meucas—Mirada de reojo.
Tres meucas—Bronca.
Cuatro meucas—Casa la Cinta.

Un fotógrafo—Brangulí.
Dos fotógrafos—Merletti.
Tres fotógrafos—El Día Gráfico.
Cuatro fotógrafos—Un banquete.

Drama rural

Poda, allá en Torredembarra
su parra y bebe en su jarra
el bandarra de Sagarra:
y así desbarra el muy barra
pues la parra le encaparra
y con la garra se agarra
Sagarra a la vieja parra
cual si fuera una gabarra.
Pasa Larra y pasa Algarra
y le hacen butifarra.
Y Sagarra una pizarra
con la garra airado agarra
y le chafa la guitarra
a Larra, que es donostiarrá.

P. MARRA

Una moda pistonuda

Las flavijs de Chicago han batido el record de la excentricidad. Después de haber hecho tronar y llover con los brazaletes en el muslo, los peinados tricolores, las fotografías en las uñas y los gramofones en las agujas de corbata, se han empescado unas arrecadas con un reloj, que hacen la mar de gozo. No me negarán que resulta de aquello más cómodo para saber la hora.

Parece que el día menos pensado saldrá una moda nueva de trínca, que consistirá en llevar el reloj en el ombligo. Será una moda que irá de aquello más bien para pedir a una fulana la hora que és.

Ahora, que a nosotros nos parece que iría mucho más a la hora un taxímetro.

Una errata inocente

Ayer publicamos, por una de aquellas cosas, la siguiente noticia:

«Boda de rumbo.—Mañana, en la parroquia de San Ciriaco, contraerán matrimonio la popular tanguista Celia la Samaritana y el conocido croupier Licas Gómez.»

La noticia debía decir así:

«Marítimas.—La semana entrante llegará a este puerto el acorazado suizo «Almirante Sominas». Se le tributará un recibimiento hasta allí.»

Suponemos que el buen sentido de nuestros lectores ya habrá subsanado la badada.

Del capazo filosófico

¿En qué se parece un gallinero a los pasajeros del «Mafalda»?

En que salvado por aquí, salvado por allí...

(Disimulen; pero para hacer un chiste no respetamos nada.)

¿Por qué Isart Bula sólo tiene una pierna derecha?

Porque la otra... es la izquierda.

Un soldado de marina, cuando dispara los cañones de su barco, mata. Pero el de infantería terrestre, al disparar su fusil, aun hace más. A ver si caéis. No? Pues mata y en tierra. (Gracias. No las merece.)

Un ciego, ¿en qué redemontres se parece a un ganadero?
En que va a tiendas.

¿En qué se diferencia un enfermo a un décimo de la lotería?

En que el décimo me ha costado tres pesetas... y el enfermo me acostado también...

¿Qué hay que hacer cuando los piojos pican?

Pues no ir a abrir.

¿Qué legumbre es la más musical?
El ¡fa-sol!

Y un recién nacido ¿en qué se parece a la fiesta de los toros?
Pues en que t'aurina.
(No nos hace el peso éste.)

A ver si caen en la diferencia que hay entre un tocado del hongo y el río Ebro. ¿No caen? Pues verán. El loco, no me negarán pas que necesita cerebro. Y en cambio, el Ebro no necesitar ser-Ebro porque ya lo es!
(Animal!)

¿Cuál es el colmo de un bombero?
Apagar el fuego con la manga del chaleco.
(¡Qué poca suelta!)

¿Y en qué se parece una librería a uno que va al café?

En ¡que tomo!

(¡Lástima de golpe de puño!)

¿El colmo de un camarero?

«Portar els ous ferrats».

(¡Niño, recibirás!)

¿Qué músico es preferido por la mañana?

Pues... Mozart.

Nepotismo

que parece un hombre muerto.
Junto a la tapia del huerto
y es tenebroso el asunto,
hay un cadáver difunto

P. VALLE INCLÁN

La muerte del reloj

Ayer, cuando la Redacción, compuesta de doce personas y uno que no lo es, estaba devorando una lata de sardinas de o'60, tocaron el timbre.

—¿Quién será?—hizo Rasqueta, el redactor de arribos insospechados.

—Algún necio, algún llenguado—que al pasar habrá llamado—sin saber si quiera a donde...—hizo Cantalalluna, redactor de partos prematuros, que aquella tarde había visto el Tenorio.

—¡Adelante!—hizo Tramasín, que es chileno con voz argentina.

La puerta se abrió y entró un fulano seco como una mala cosa.

—¿Qué carai queréis?—hizo Buendía con cara ferreña.

—Pan y trabajo.

—Esto antes lo engegaban en los mitins y hacía forrolla, pero ahora...

—Pero ¿no es aquí que buscan un meritorio?

Cásmos del burro. Sí, era cierto: buscábamos un meritorio. (Qué lujo, ¿eh?) Y el fulano comenzó a garlar:

—Tómenme, que estoy muy de pez, y todo me sale cabeza para abajo. Desde muy enano no acierto una. Una vez conspiré...

—¡Pst!—hizo Terrats, redactor de catástrofes en el Japón. —No siga, que aquí hay una sardina.

—¿Y qué?

—¡Que la sardina delata!

Buendía le tiró el Anuario Bailly Bailiere entre cabeza y cuello. Y el sudado siguió:

—...y me metieron en la cangri. Otro golpe me coloqué para pintar macarrones y a los dos días se caló fuego en la fábrica. Me empleé en hacer, con una aguja, aquellos agujeritos que hay en los tapones de corcho y el amo la diñó al endemán. Me dediqué a ahumar vidrios para ver los eclipses y la casa plegó. No tengo leche, y os lo diré...

Buendía estaba emocionado. Lloraba del ojo izquierdo y tuvo un rasgo.

—¡Bueno! ¡Quédese! ¡Le daré veinte nabos al mes!

El fulano, de contento, hizo un bote y ¡oh, desgracia!, hizo caer al suelo un reloj que compramos aventurero y que tenía la particularidad de que cuando señalaba las 6 y tocaba las once, eran las dos y veinte. Era un caso raro.

Bueno, pues un reloj tan curioso, al llegar al suelo, se hizo añicos.

—¡Oh!—hizo el pobre fulano.—¡Se ha parado!

—¡Claro!—respondió Bastis, redactor de deportes de noche.—¡Queráis que fuese aún más abajo!

—¡Oh! ¡Y que seve que era antiguo!—contestó Melonet, redactor de conatos de intento. Mira los años que tenía: un añicos, dos añicos, tres añicos...

No pudo seguir el chiste. Buendía le dió un golpe de puño que le puso un ojo de terciopelo.

Nuestro director, todo serio, dijo:

—Lo siento un gavadal, pero tendré que quedarme, de su sueldo, cincuenta pafias cada mes, hasta que haya pagado el reloj que ha enviado a casa Tapones.

—Y, ¿vale mucho?

—Seis mil pelas.

—¡Gracias a Dios!—hizo el pobre fulano.—Por fin tengo colocación para tiempo

Y besó a Buendía en la pelada clesca.

El suceso de gratarsee

Hace unos días que el pueblo de Gratasés está esvalotado. El caso no es pas para menos. Afigraos que el alcalde, a pesar de ser un bonifacio, ha hecho detener a un hombre.

Si quieren saber el cómo y el qué de la cosa, lean el parte que el alcalde ha enviado haciendo cinco del suceso:

«Yo, alcalde como cale y con todos los ets y uts de Gratasés, habiendo tenido esmiento de que un fulano hacía ver que era tocado de la seta, y con esta mandanga iba pidolando por el pueblo, lo hice achampar por el alguacil, y habiéndolo preguntado cómo se daba, me dijo, de golpe y vuelta, que yo era un

taul y que mi mujer me enceraba. En vista de ello, convencido de que el fulano está cuerdo y no tiene ningún perdigón en el ala, lo hice meter en la cangri, dode estará tres días con sus noches.»

Esto es, pues, todo lo que ocurrió en Gratasés.

De unos a otros

(Intercambio de cartas sin puginar el sello)

Cabeza de Haba a Perro Quiano. — Cabeza de Haba, agradecida hasta la cabeza de arriba por haberle enviado una tintura lila para teñir el pelo verde, que hagan juego con el papel de la alcoba, le enviará un método para tocar la ocarina y jugar a la manilla.

Fiera Corrupia a Bom Babá. — Fiera Corrupia envía a Bom Babá un método para llegar ser nodriza, pero como hay ropa tendida, se lo envía por correo.

Mona Pelada a K. Gasucs. — Mona Pelada remite a K. Gasucs una receta para no tener la nariz encarnada. Para ello, hay que hacerse friegas en la canela de la pierna con jugo de judías rénegas. Es aceite en una luz.

Anuncios a 10 ptas. la linea

(10 líneas, dos duros)

VIUDA seria, 52 años, desea protector rico y joven. Mundanos, abtenerse. — *Bético*, 21.

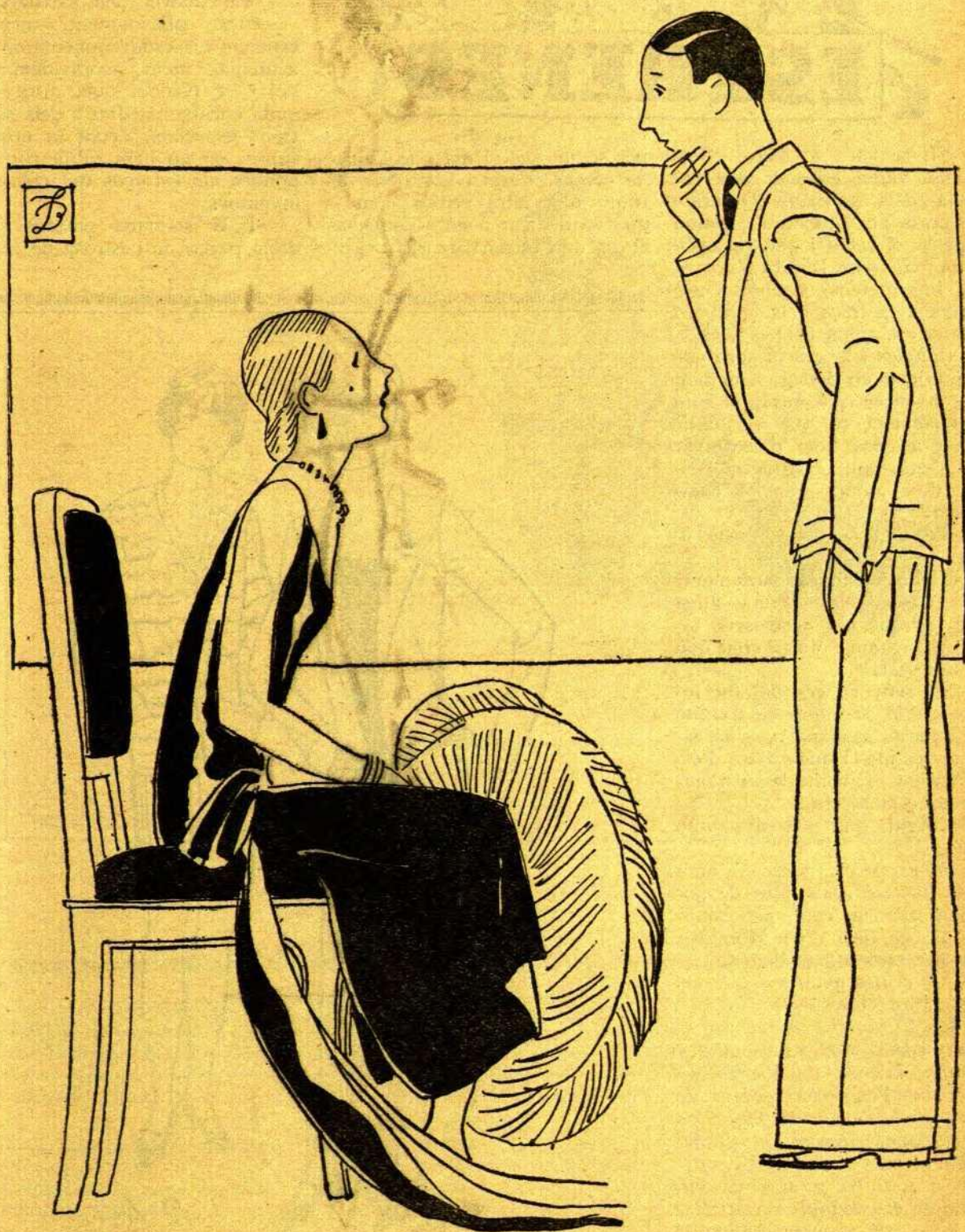
TAQUIMECA, si conviene también escribe a máquina, desea colocarse bien con señor joven amable. — *Bético*, 25.

JOVEN ardiente, desea muchacha para todo. — *Bético*, 24.

BUSCA protección joven gandul de nacimiento, apolineo, práctico en luchas amorosas. — *Bético*, 51.

SE necesita joven elegante, con idiomas, soltero, rubio y bien parecido, para traducir hojas de calendario. — *Bético*, 21.

PERRITO Ludú, que había pertenecido a viuda, es viuda. De gran utilidad para jamonas. — *Bético*, 102.

—Per què no demanes la meya mà als penes, Eusebi.
—Ja ho dius, tu! I si em dius que sí?

—Sí, senyor: al teatre «Barcelona» varen estrenar una comèdia dels germans Quintero que porta per títol «La cuestión es pasar el rato» i que va assolir un èxit rodó. L'obra s'ho val i la interpretació també. Vostè ja coneix la traça dels Quintero a descriure tipus còmics i escenes típiques i la gràcia amb què conjuminen un diàleg. Ens hem de convèncer que *passar el rato* és justament ço que el públic vol, i no ens hem d'estranyar que s'engresqui i agraeixi l'esforç dels autors que el complauen.

—Té tota la raó. Vostè hi toca.

—Li he fet aquest parlament, que potser peca d'una mica llarg, perquè era necessari.

—Ah, caram! Vostè creu que era necessari?

—Sí, senyor; era del tot indispensable, si tenim en compte que aquesta setmana no s'ha estrenat res més i que a base d'espiritualitat i frivolitat hem d'omplir aquesta secció.

—Cregui que l'escolto amb gust.

—Doncs bé; si m'escolta amb gust, tractaré assumptes de poca importància, com, per exemple, les baralles d'en Montaner amb els crítics madrilenys.

—Als crítics madrilenys ja els han perdut el respecte.

—L'«Azorín» va sentar el precedent i avui dia ja tothom s'hi atreueix. D'ençà que l'«Azorín» va fer-los l'autòpsia, posant de relleu tots els defectes, flaqueses i vicis que pateixen, el públic ja no fa cas de les seves crítiques, i n'hi ha prou amb què un autor els dediqui un article, perquè el seu prestigi trontolli.

—Aquí encara no hi hem arribat.

—Però hi arribarem. Tingui

per segur que el dia que l'autor de «Reus, París i Londres» dediqui una altra crítica com la que va dedicar a en Rusquellas el dia de l'estrena de «El neguit

de la sang», en Rusquellas perdrà els estrepes i farà un mullader que no tindrà res que envejar al del diluvi universal.

—En tindria una satisfacció.

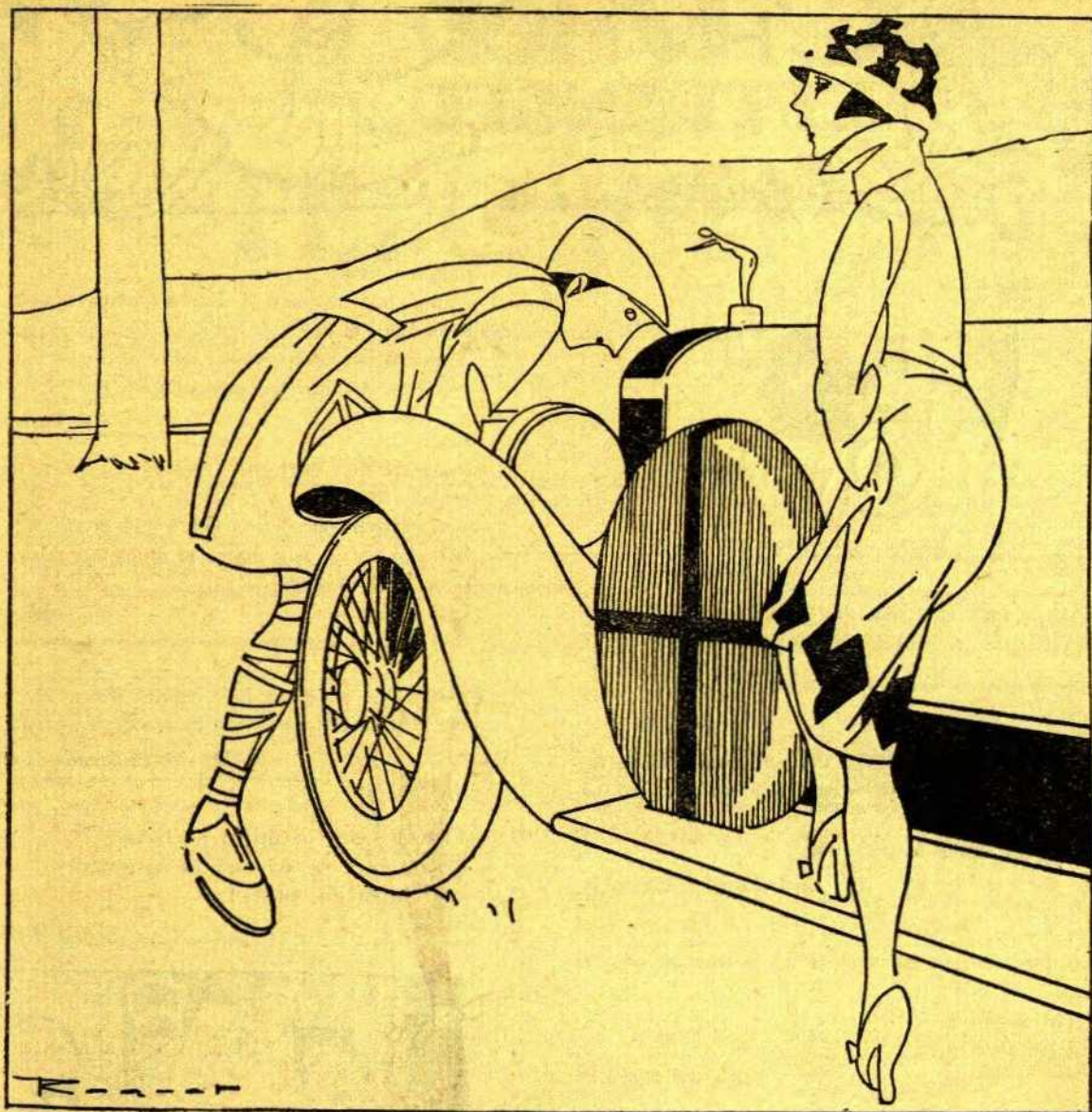
—Ara, plàcidament, mentre esperem els esdeveniments de la setmana vinent, acomiadem-nos del Circ Krone, que, altra vegada encaixonat dintre dels seus trens especials, deixa la nostra ciutat, on no hem sabut correspondre als esforços del colossal inventor.

—I la setmana entrant podrem parlar de l'estrena de «Bo-

—Saps, la Mercè? Per voler aprendre allò que no havia d'aprendre, s'ha quedat embarassada.

—I després diran que el saber no ocupa lloc!

—Que no va bé el motor?
—Es que s'ha escalfat massa...
—Si que és intel·ligent!

la de neu», d'en Soldevila, que s'estrenarà a «Novetats».

—I de l'estrena de «La barca vella», de l'Apelles Mestres, que es va estrenar l'altre dia a «Romea».

—Així, doncs, la vinent serà la propera.

—Disposi de la seva senyora.

—Petonets a la raspa de part meva.

—Al c... li p...!

★ ★ ★

ELS GERMANS SIAMESOS

Abans de casar-se, la Pauleta i en Peret anaren a fer compres.

Havien ja comprat una pila de coses, i anaren a comprar el quarto de dormir.

En triar el llit, no estigueren d'acord.

En Peret diu el seu parer:

—Un sol llit, Pauleta, és molt agradable, però presenta molts inconvenients. S'hi dorm malament quan s'està cansat. Un

desvetlla l'altre. Si un està malalt, tot són molèsties. Es poc higiènic. Es millor comprar dos llits bessons.

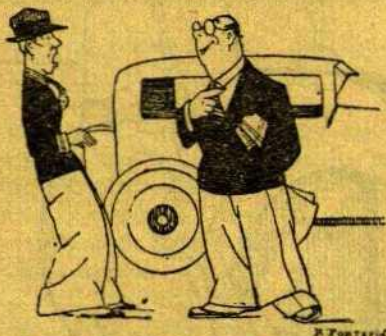
La Pauleta no sembla pas quedar convençuda. Reflexiona.

L'endemà, diu al seu promès:

—Escolta, Peret: què són dos germans siamesos?

—Són dos bessons units per un tros de carn.

—Doncs, saps què he pensat? Que si vols comprar dos llits bessons... que siguin siamesos!

—Voldria un auto que gastés poca benzina.
—Per què no et compres un encenedor?

(De *Le Journal Amusant*.)

—Però si véns tot amarat! Ves quina manera de tornar a casa. No te n'has adonat que no portaves paraigua?

—Sí. Quan anava a tancar-lo.

(De *Le Dimanche Illustré*.)

—En Jordi em va dir que si no li feia un petó es mataria.

—I l'hi vas fer?

—Encara viu.

(De *Le Matin*.)

Al jutjat:

—Si vostè no estava en el Parc, com és que el policia el va veure darrera un arbre?

—Es perquè l'arbre no era prou gruixut.

(De *Pêle-Mêle*.)

Entre jovenetes:

—I com ho saps que és un llibre a propòsit per a nosaltres?

—Perquè és un llibre que no és per a nosaltres.

(De *Sans Gêne*.)

—El meu nen toca un concert en la major.

—Tan petit i ja en la major.

(De *Le Journal Amusant*.)

Entre amigues:

—Quina por he passat! Em semblava que hi havia un home sota el llit.

—Sota?

—Sí, sota. A dintre no m'hauria fet por!

(De *Parisiana*.)

Tornada de cacera.

—Tu, noi, em portes una llebre que ja fa tuf!

—Es... que... la vaig matar el diumenge passat i fins aquest no l'he trobada.

(De *Pêle-Mêle*.)

—Com? No ha sentit la tempesta d'ahir nit?

—No. He estat tota la nit de conversa amb la sogra.

(De *Le Dimanche Illustré*.)

—El meu marit ha deixat de fumar.

—Quina força de voluntat es necessita!

—Oh! Jo en tinc molta!

(De *Pêle-Mêle*.)

—Anant a pescar t'has embrutat així la cara?
—Es que m'ha mossegat un peix vermell.

(De *Le Rire*.)

A París, un savi d'aquells que tan abunda, ha donat una Conferència sobre el tema: «Les diferències entre l'amor de les morenes i de les rosses.»

També són ganes de xerrar, no eis sembla?

En P... troba per la Rambla un amic seu de col·legi, que, per a no envellir porta el cabell pintat i la cara se li manté vivint a força de massatge.

—No em coneixes?—fa l'amic. Sóc en D...

—Ah! Sí! Però no ho estranyis que no et conegues. En trenta anys has canviat tan poc!

TEATRO COMICO

Todas las noches, y lunes, jueves, sábados y días festivos, dos obras de gran éxito: la revista de la ale-
NOT-YET y la obra cum-
bria de LUNA **ROXANA**
150 artistas — Espléndida presentación

La Lulú està delicadota. I sa amiga, la Lili, li dona un consell:

—Veste'n a veure el doctor Lluch.

—Ai, no! Té un somier que fa un soroll!

Els enginyers americans acaben de construir una presó per a dones. Costarà 25 milions, i està destinada a aixecar la moral de les recluses, fent-les la vida agradable.

Diu que hi haurà grans òrgans i T. S. Així sí que faran broma!

A L'Official, de París, hi llegim l'anunci següent:

«Le Havre.—Club dels Solters i dels homes desgraciats en son matrimoni.—

Objecte: propaganda antineurastènica i filosòfica.—Estatge: 45 Cours de la République.»

Els alabem el bon humor.

Un pobre marit recrimina a la seva esposa:

—Això no pot seguir. Tot el barri va ple de que tu m'enganyes. No sé pas què fer...

I respon ella:

—I si canviéssim de barri?

Parla en C....

—Jo, mai no agafó cap querida nova en entrar al hivern.

—Per què?

—Perquè el primer que fan és demanar-te un abric de pells.

Al jutjat, s'hi celebra un judici de conciliació entre un fulano i la seva flàvia.

—Es cert, senyora, que l'acusat li va pegar?—preganta el jutge.

—Sí, senyor—fa ella,—però ja el perdone. Es molt bo i m'estima.

I el jutge, filosòficament, respon:

—Està vist que les dones són com el bistec. Quan més s'hi pica, més tendre és!

Diàleg sense malícia:

—Com? De vuit mesos, desgraciada? I de qui?

—Els cinc primers, del pintor del primer pis; els tres darrers, del noi de l'adroguer!

Santa innocència!

Un capellà ha estat agredit per un fulano i presta declaració davant del jutge.

—Per què creu vostè que l'agressor és el detingut?

—Veurà... Podria ésser una venjança. La setmana passada el vaig casar!

En Pa..... va anar a Mongat convidat per un amic, a veure la torreta d'aquest.

El van rebre a l'estació l'amic amb la seva dona, que pesava ben bé els seus 150 quilos.

I en Pa....., en veure-la, exclamà:

—M'hi jugo un peix que és plan'a baixa, oi?

Sort que no el varen entendre.

TEATRE ESPANYOL

C. Sampere-Bergés

DITXOSA NIT DE NUVIS

Anunci vist al carrer de la Diputació, damunt d'una pila de trossos de roba:

«Señoras! Modistas! Se liquidan a mitad de precio!»

Hi anirem.

Es parla d'una pica-teclats.

—Està molt malota—fa un.—Fins el metge li ha prohibit tocar el piano.

—Deu viure a la mateixa escala!—fa un altre, pradisament.

Al condemnat a la darrera pena, el

Dues grans meravelles

CURA-FERIDES "HEIL" Preu, UNA pta. tub

TUB VERMELL

Curació ràpida de totes les ferides, talls, esgarrinxades i panallons

Indispensable a deportistes excursionistes i treballadors: No deu faltar a cap oficina, taller, fàbrica ni casa

CURA-ULLS DE POLL "HEIL" Preu, 1'25 ptes. tub

TUB GROC

Curació ràpida de tota classe d'ulls de poll, de gall, durícies i verrugues

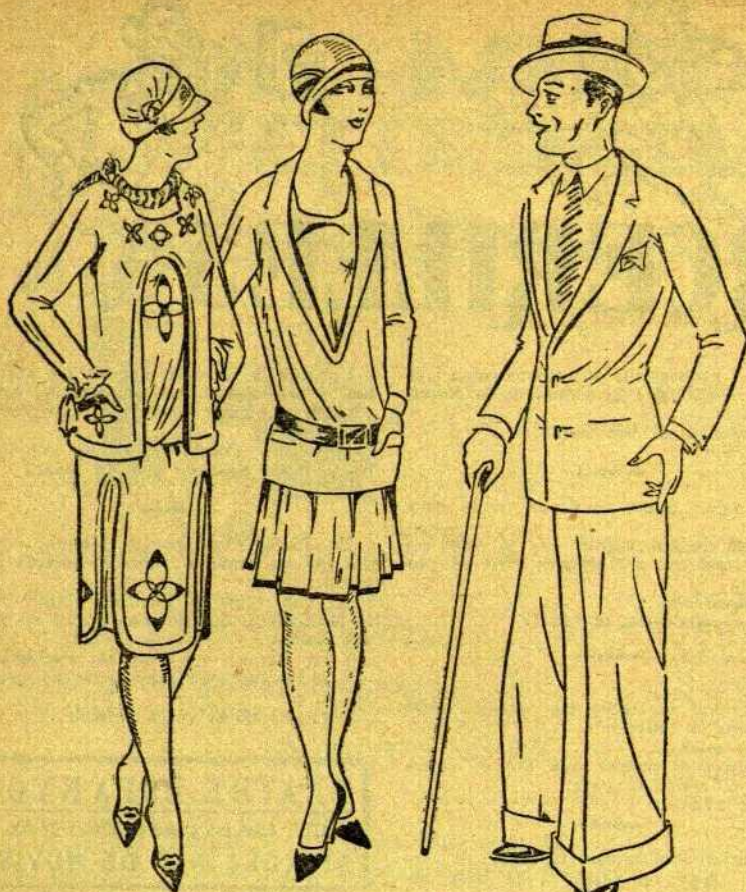
No taca ni s'engancha als mitjons, ni se'n va del lloc aplicat; no fa cap molèstia, molt al contrari, calma el dolor al moment de posar-se

Demaneu sempre marca HEIL (registrada)

REPRESENTANT: N. SELLÉS BARBARÀ: BALLESTER, 53: BARCELONA: TELÉFON 1747-G

VENDA: Als principals Centres d'Especcífics, Farmàcies i Drogues

DIPOSITIS: Dr. Ferrer, Rond. Sant Pere, 2; Casa Segalà, Vidal i Ribas, Dr. Andreu, Vda. Alsina i J. Martín

—Són bessones?

—Sí, però només de la banda de pare...

director de la presó li diu quin darrer desig és el seu, que es procurarà complaure'l.

—Voldria telefonar!—respongué el reu.
I no el deixaren.
Encara viuria!

Una nova. La dona d'en X. (No volem compromisos) ha renyit amb el seu fulano.

I saben per què?
Perquè aquest feia córrer que en X. era cornut.

I això, a sa esposa li sabia greu.

Un antiquari anunciava així un dels objectes del seu magatzem:

«Es ven un gran mirall oval, amb quatre amors de tamany natural.»

Voldríem saber quin és el tamany natural de l'Amor.

També els francesos baden.

Vegin aquest retall del *Paris Soir*:

«Mlle. Victoire Desrumeaux est née à Comines les 26 janvier 1925. Elle est donc entrée dans sa 103e année. On dit, dans son entourage, qu'elle est la plus vieille femme de France. Ce n'est pas sûr...»

Ens sembla que van molt errats de comptes.

Correspondència

Mamet. — Es pitjor que el Rubinat amb regalésia.

Un de Blanes. — El xisto és vell i el ninot dolent. Només la intenció és bona.

K. Peta. — N'aprofitarem un, i encara posant-li mitges soles.

Panet. — Home, li direm: allò que se'n diu una competència, no ho és. Ara, que vol ésser-ho, potser sí...

Babau. — Vagi fent, que encara no som allà on anem.

Picus. — Res. Hi ha coses que quan més es remenen més s'enfilen.

Met. — Som nosaltres els honorats. No faltaria més!

Sòmines. — Li donarem el premi a la constància, així que pugin els nostres.

K. Rallot. — No va ni amb rodes. Ja cal que es rehabiliti, ja.

Un de Lloret. — També, vostè? Vamós, home.

Menu. — Res. Al cove, i anem per un altre.

Un barceloní. — Home, no s'ho prengui així. Que l'urbà no el deixa seure? Doncs s'hi ajeu. Als que s'ajeu en no crec que els diguin res.

LA OSTRÍCOLA CATALANA

Casa fundada l'any 1887

Fill de Eulogi Obregón

Ostres verdes de Marennes i Portugueses
Especialitat en tota classe de mariscs

Raurich, 13 : Telèfon 2295-A

BARCELONA

TOTS ELS DIES EL MÉS GRAN
ESPECTACLE DE BARCELONA

TEATRE CATALA ROMEA

Gran Companyia
VILA-DAVÍ

Gran èxit del sainet en 4 actes
Un mil·lionari del Putxet
o la vestidura no fa la figura
d'en MANTUA

CAPSULES PERUVIANES

Únic i provat remeique en pocs dies cura radical-
ment les afeccions de les vies urinàries: Purgacions,
fluïxos, &, per aptigues que siguin. — BORRELL: Asalto, 52

Macasum. — Ja veig que no ens entendrem. No cal pas que s'hi escarrassi.
Sopes. — Farem pel que ens trobarem.
Pep Socas. — Ja és massa gran, home!

Rei del Carro. — Massa suat!

Jordi Brut. — És massa literari. Ens embafaria.

Tres trempats de Rellinàs. — Passem per l'ortografia, que és senzillament infernal. Passem per la vellúria del conte. Passem pel poc interès. Però no passem per les amenaces. Al cove.

Torre C. Ons. — Ja serà això, ja, però... no farem res. Estigui'n segur.

P. Olla. — És massa agafat pels pèls.

Un pagès. — Ens ha fet riure molt. Però no s'estarrufi. Hem rigut per dolent, eh?

Res. — Doncs, miri: res.

ABRIES DES DE 27⁵⁰ A 125 PESSETES

(Confeccionats)

Diferents dibuixes, qualitat i models
 Trajo estam, a mida, des de 75 a 150 pessetes
 Abric 75 a 150
 Pantalons a mida, des de 17 a 24
 Trajo panyo, exprés per a Turista, des de 45 a 70
 Trinxeres, des de 75 a 125

TALLADORS DE 1.ª CATEGORIA: ELEGANCIA, PROMPTITUT, ECONOMIA

Gran Sastreria Laietana (La del Rellotge): 40, Via Laietana, 40

NOM REGISTRAT

F. Haba. — La fortor que fa se sent de tres hores lluny.

Xiu-Xiu. — Llàstima que el Còdig no se n'ocupi d'aquestes coses!

Carmeta. — Ens en farem ressò.

Ros. — Res, Ros.

Sòmines. — Són massa coneguts. No fan per casa.

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

EXIT LOTION LADIL
 grandios de la
 l'unic remei que, sense perjudicar, mata les cabres per rebels que alguna
 CARRER DE LA UNIO 5 FARMACIA

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barbarà, 27, Tel. 8221 A.; Barcelona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la moderna. - Cal·lefactió central

ERICOT
 RES MILLOR PER A LA PELL

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Cal·lefactió central i saletes de bany. - Telèfon en totes les habitacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del teatre Círcol Barcelonès); Barcelona

VIAS URINARIAS: IMPUREZAS DE LA SANGRE: DEBILIDAD NERVIOSA

Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades

VIAS URINARIAS. — Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. — VENTA, 5'50 PESETAS CAJA

IMPUREZAS DE LA SANGRE. — Sífilis (avarosis), eccemas, herpes, úlceras varicosas (llagas de las piernas), erup-

ciones escrofulosas, eritemas acné, urticaria, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PILDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, PESETAS 5'50 FRASCO

DEBILIDAD NERVIOSA. — Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5'50 PESETAS FRASCO

PRODUCTO DEL LABORATORIO SOKATARG. Oficinas, calle del Ter, 16. Teléfono 564 S. M., Barcelona. — VENTA: Farmacia Segalá, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América

Calcefines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La ruina de los pastores: MATACARRAS RAPID, a la primera vez R. I. P. — Clínica de vias urinarias lavae o irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL: ESPALTER, 6 (entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA RONYA

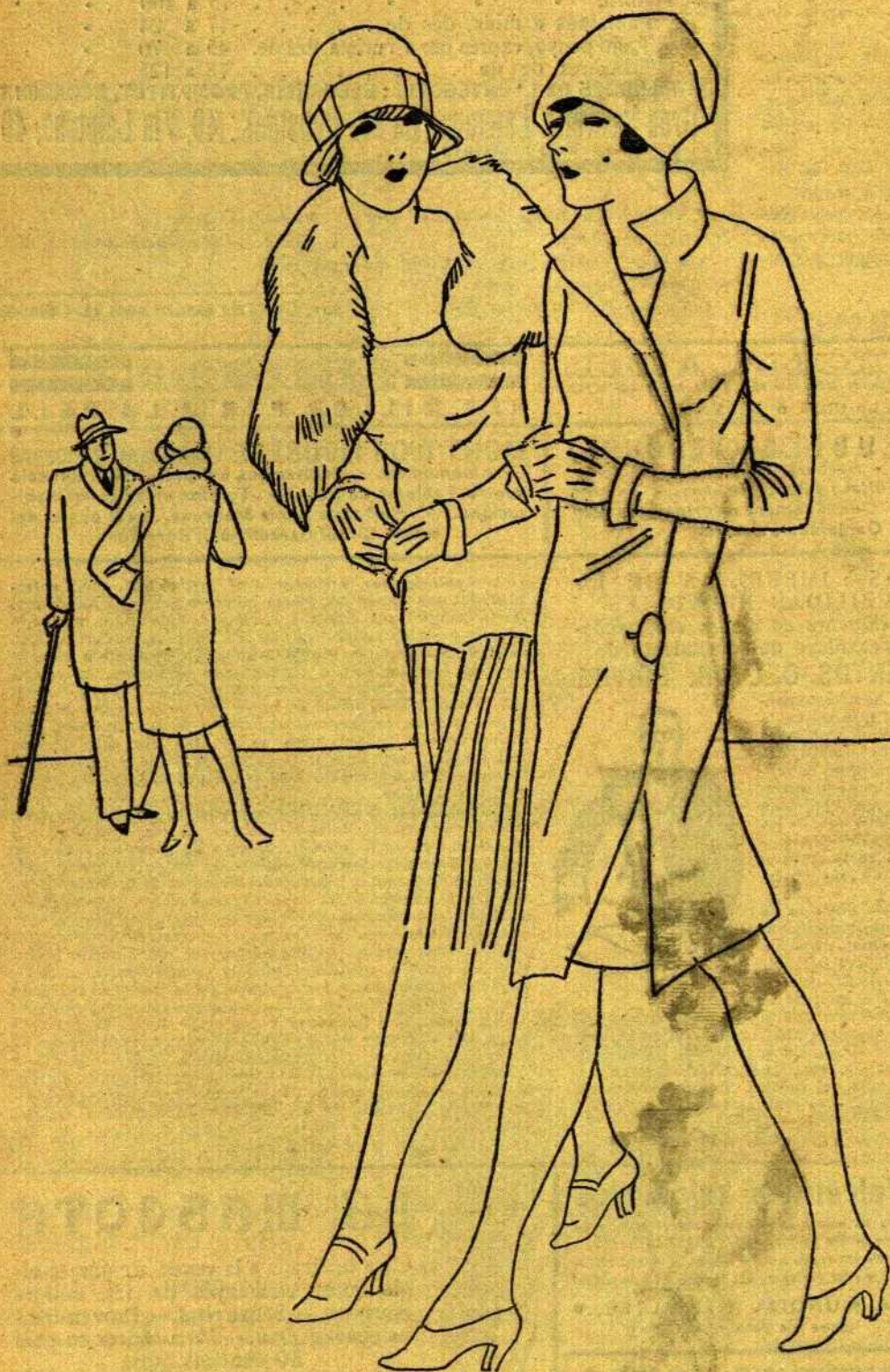
Es cura radicalment amb el SULFUREO GABBERO que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Asalto, 86 Centres d'Espeífics

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higièriques alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencereu. — Mata-cabres en pols 50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1-BARCELONA

—No sé què vol dir l'Emili quan diu que el seu amor és platònic.
—Que li agraden tots els plats.